

FÖR VILTET

November 2016

FINLANDS
VILTCENTRAL
SUOMEN RIISTAKESKUS

INNEHÅLL

- 3** I varje by och på internationella arenor
- 4** Hopp för de försvagade?
- 6** Sädgäss inventerades till fots och med helikopter
- 8** Goose Platform – internationella insatser för gässen
- 10** Nordisk allians hejdar mårdhunden
- 12** Vargrevirens samarbetsgrupper är aktiva
- 14** Massor med information om älgen
- 16** Jakten hämtar pengar till landsbygden
- 18** Viltkoncernen arbetar internationellt

Redaktör: **Laura Ticklén**, Finlands viltcentral
Grafisk planering: **Ilkka Eskola**, Hansaprint Oy
Tryck: **Hansaprint Oy**, 2016
Innehållsförteckningens bild (älg): **Toni Mikkola**, Vastavalo
Omslagsbild (skedand): **Ossi Ilvonen**, Vastavalo
Översättning: **Berndt Ziliacus**

Jarkko Nurmi
vilthushållningschef
Finlands viltcentral

I VARJE BY OCH PÅ INTERNATIONELLA ARENOR

■ ■ ■ Vilthushållningen i vårt land bygger på det talkoarbete som jägarna utför. Även om viltförvaltningen är blygsam räknat i antal personer (omkring 65 stycken) så är den tack vare alla frivilliga närvarande både i städerna och på landet. Vi lägger inte ut skattemedel på verksamheten utan debiterar jägarna en viltvårdsavgift och jägarna producerar ett mervärde på talko.

Genom samarbetet mellan Finlands viltcentrals 15 regionkontor och de nästan 300 jaktvårdsföreningarna håller vi kontakt med de cirka 5 000 jaktföreningarna. I jaktvårdsföreningarna görs årligen 400 årsverken talkoarbete. Om vi dessutom räknar med jaktföreningarnas talkoarbeten så blir siffrorna rent svindlande! Det här engagemang är den finska viltförvaltningens yppersta prestation.

Det regionala nätverket utgör ett viktigt stöd för arbetet på lokal nivå. Samarbetsgrupperna i vargreviren, som bygger på vargförvaltningsplanen, är ett färskt exempel. Tanken är att de som bor i vargrevir ska kunna göra sig hörda och föra fram sina idéer.

Det är inte bara arbetet på lokalnivå, landskapsnivå och nationell nivå som utvecklas, utan det gör också viltbranschens internationella verksamhet. Vi märker att arbetet är viktigt när vi deltar i möten för förvaltningsområden och internationella organisationer. Där bereds och behandlas betydelsefulla strategier som påverkar jakten. Utan vår närvaro skulle det kunna dröja några år innan vi här i Finland får höra om de här sakerna. Och då är det för sent att påverka.

Finlands aktivitet vid uppgörandet av förvaltningsplanerna för taigasädgåsstammen på flyttvägsnivå visar att även en ganska liten organisation kan påverka på europeisk nivå. De sakkunniga på Finlands viltcentral och tjänstemännen på jord- och skogsbruksministeriet har spelat en avgörande roll för finansieringen av projektet och för att föra det framåt. Efter hand som arbetet framskrider kan det bli möjligt att igen tillåta jakt efter sädgås. Vårt land har således banat väg för förvaltningen av sjöfågelstammarna på flyttvägsnivå.

Bekämpningen av mårddundar i finska Lappland har beviljats generös finansiering av naturskyddsmyndigheterna och viltförvaltningen i Norge och Sverige, och av Forststyrelsen. Syftet är att hindra mårddunden från att sprida sig till Skandinavien. Det pågår också ett nordiskt samarbete beträffande förvaltningen av de stora rovdjuren. Där gäller det att hitta nya gemensamma strategier.

Viltförvaltningen och jakten i vårt land utvecklas och skapar ny välfärd i en allt snabbare takt. För att hålla ångan uppe ska viltkoncernens aktörer (jord- och skogsbruksministeriet, Finlands viltcentral, Forststyrelsen, Naturrekursinstitutet) satsa på planeringen av den internationella verksamheten och resursfördelningen genom lagarbete. Men utan att försumma arbetet på lokal nivå! ●

Jarkko Nurmi, vilthushållningschef, Finlands viltcentral

HOPP FÖR DE FÖRSVAGADE?

De häckande stammarna av årtan, brunand, sothöna, bläsand, vigg och stjärtand har under de senaste decennierna blivit avsevärt svagare. Finlands viltcentral har därför gjort upp ett åtgärdsprogram för de här arterna, som i vinter går ut på remiss.

■ ■ ■ Årtan, skedanden, brunanden och sothönan ställer höga krav på sin häckningsmiljö och arterna förekommer främst i landets södra och mellersta delar. Bläsand, vigg och stjärtand är mindre krävande och påträffas rätt allmänt i hela landet. De här arternas häckande stammar har, med undantag för skedanden, minskat klart sedan 90-talet.

Försvagningen av de häckande stammarna verkar enligt forskarna ändå inte bero på jakten utan den sannolikaste orsaken är eutrofieringen av våtmarker som försämrar kvaliteten på häckningsmiljöerna. Försämringen av produktionen av ungar är den främsta orsaken till försvagningen. Den beror på livsmiljöernas tillstånd, men också på minkens, mårddhundens och rävens predation under häckningen.

Vi bör vidta flera åtgärder för att åtgärda problemet och detta är huvudsyftet med åtgärdsprogrammet som **Arto Marjakangas** har gjort upp. Där beskrivs metoder med vilka vi kan:

- *öka sjöfåglarnas produktion av ungar genom att sköta livsmiljöer och jaga små rovdjur*
- *uppmuntra markägare och jägare att frivilligt reglera jakten*
- *öka jägarnas kunskaper om hur man känner igen sällsynta jaktbara sjöfåglar och om tillståndet för de här arterna*
- *förbättra kvaliteten på kunskaperna om stammarnas storlek och avskjutningen.*

Radikala frågor – och svar

I slutet av fjolåret gjordes en öppen enkät för jaktföreningar och markägare för att utreda

problemen med arternas livsmiljöer. Vi fick in 148 svar och majoriteten av dem, 70 procent, var inskickade av jägare. De privata markägarna stod för 13 procent av svaren. För resterande 17 procent stod Forststyrelsen, NTM-centraler, fågelskådare och andra intressegrupper.

Resultatet av enkäten avslöjar att det står

illa till med våtmarkerna i vårt land. Tre fjärdedelar av de svarande ansåg att jaktföreningarnas viktigaste våtmarker var i behov av en upprustning eller skulle ha en avsevärd nytta av en istandsättning. De svarande ansåg att det största hindret för skötseln av våtmarker var bristen på finansiering och lämpliga aktörer, och den byråkrati som skötseln skulle

Hannu Rämä, Västervik

Enkätens resultat var överraskande positivt med tanke på hur svårt det alltid har varit att jämka ihop jakten och naturskyddet

medföra. I ungefär hälften av våtmarkerna hade jakten efter sjöfågel begränsats på eget initiativ. De svarande ansåg också att mink och mårhund medförde en avsevärd försämring av sjöfåglarnas häckning.

I Danmark har erfarenheterna varit goda av nätverk med platser där sjöfågarna kan vila och äta. En del av områdena är undantagna

från jakt och annan störande verksamhet. Märk väl att begränsningarna inte enbart handlar om jakt utan också omfattar andra mänskliga aktiviteter i våtmarkerna. För sjöfågarna går det på ett ut om de blir uppskrämda av jägare eller båtförare. Vi borde därför snarare tala om ett nätverk av störningsfria områden, och inte enbart om områden med jaktförbud.

I enkäten frågades det också efter de svarandes åsikter om huruvida vi i vårt land skulle kunna göra likadant, men uttryckligen på frivillig basis. 60 procent av de privata markägarna och ungefär hälften av jägarna understödde ett nätverk av störningsfria våtmarker. Det här var ett överraskande positivt resultat med tanke på hur svårt det alltid har varit att jämka ihop jakten och naturskyddet.

Naturvård och ett nytt slags samarbete

Vid skötseln av de försvagade jaktbara sjöfågarna borde vi prova på alldeles nya metoder. Den åtgärd som brådskar mest handlar om

att lokalisera de bästa områdena för fåglarna eftersom vissa arter ställer höga krav på sin livsmiljö. Områdena kan lokaliseras genom en enkät riktad till jaktföreningarna och ett gott samarbete med fågelskådarna.

När objekten väl har hittats kan vi kanske försöka med frivilliga jaktbegränsningar och någon kombination av metoder för skötsel av livsmiljöer. Ett förslag går ut på följande: om en förening går med på en frivillig begränsning av jakten efter försvagade arter i de bästa livsmiljöerna så skulle den minska tillgången på jaktmöjligheter kompenseras med att man anlägger och istandsätter en stor areal våtmarker i trakten för jakt efter gräsand, kricka och andra sjöfåglar som det finns mycket av.

Det viktigaste är ändå att vi under de närmaste åren sätter igång ett storskaligt miljöförvaltningsprojekt där vi istandsätter stora vikar vid kusten som växer igen och skapar miljöer för de försvagade arterna.

Sådana vikar har alltid varit arternas favoritmiljöer, i synnerhet på den tiden då boskap betade på stränderna. En effektivisering av jakten efter små rovdjur ska naturligtvis också finnas på åtgärdslistan för sådana här projekt.

Finlands viltcentral inleder under nästa år beredningen av ett storskaligt projekt för skötseln av de försvagade jaktbara sjöfågarna. Med enbart viltvårdarnas insatser är ett sådant projekt ändå inte genomförbart och därför måste vi också engagera fågelskådare och aktörer inom miljöförvaltningen. ●

Med enbart viltvårdarnas insatser är ett sådant projekt ändå inte genomförbart och därför måste vi också engagera fågelskådare och aktörer inom miljöförvaltningen

Art	Uppskattat antal par	
	1998	2010
Bläsand	70 000	45 000–55 000
Stjärtand	25 000	8 000–15 000
Årta	3 500	1 000–2 000
Skedand	11 000	11 000
Vigg	120 000	40 000–60 000
Brunand	13 000	10 000–13 000
Sothöna	12 000	5 000–10 000

Experternas uppskattning av antalet häckande par av försvagade jaktbara sjöfåglar i Finland i slutet av 90-talet (Väisänen et al. 1998) och 2010 (Valkama et al. 2011).

Antti Siira, specialplanerare, Finlands viltcentral
Mikko Alhainen, specialplanerare, Finlands viltcentral

SÄDGÄSS INVENTERADES TILL FOTS OCH MED HELIKOPTER

Uppifrån gick det förvånansvärt lätt att få syn på gässen. Inventeringen med helikopter öppnar också möjligheten att inventera andra sjöfåglar

Under Finlands viltcentrals ledning har vi utrett fungerande metoder för att följa med sädgässens häckande stam och produktion av ungar. Gässen inventerades både i terrängen och från luften med helikopter. Från en helikopter går det att observera både sädgäss och andra sjöfåglar på vidsträckta myrar.

■ ■ ■ Taigasädgäsen häckar på otillgängliga platser i skogen och på myrar, och är på grund av sin tillbakadragna natur en av de minst undersökta gässen i Europa. I synnerhet den häckande stammen och produktionen av ungar känner vi bristfälligt. I vårt land ger Finlands fågelatlas en ungefärlig bild av var arten häckar, men den berättar ingenting om det totala antalet häckande gäss.

Det har inte funnits några fungerande metoder för att klarlägga och följa upp sädgäsens häckande stam och produktion av ungar. För den internationella förvaltningsplanen och regleringen av jakten på flyttvägsnivå behöver vi data om just detta; produktionen av ungar och häckningsresultatet.

På uppdrag av Finlands viltcentral har vi i fjol och i år arbetat i Mellersta och Norra Österbotten med att utveckla uppföljningsmetoder för sädgäsens häckande stam och produktion av ungar. Avsikten är att skapa en fungerande och kostnadseffektiv uppföljningsmodell med vilken vi kan ta fram viltdata som underlag för beslutsfattandet, både för att kunna bestämma kvoten för flyttvägen och för regleringen av jakten här i vårt land.

Terrängkartering i Mellersta Österbotten

Ett gäng frivilliga inventerare kartlade i somras terrängen i Mellersta Österbotten för att ta fram en uppskattning av den häckande stammen, och för detta är de förtjänta av ett stort tack. Under **Marko Palomaas** ledning traskade gruppen omkring på totalt flark-

myrar och samlade in data om gässen.

För terrängarbetet delades myrarna i landskapet Mellersta Österbotten in i sådana där sädgässen häckar och sådana där de ruggar.

Bland de klassificerade myrarna gjordes ett urval och de utvalda platserna kartlades under ruggningstiden för att hitta platser där gässen ruggar. Resultaten generaliserades utifrån myrklasserna och antalet påträffade gäss för att gälla hela landskapet. En femtedel av de klassificerade myrarna kartlades i terrängen, med fokus på de bästa häckningsmyrarna. Inventerarna påträffade 22 häckande par som i genomsnitt hade 3,3 ungar. I Mellersta Österbotten fanns det i fjol uppskattningsvis ungefär 80 häckande par, vilket kom som en positiv överraskning.

Med helikopter över ändlösa myrar

De nästan ändlösa myrarna i Norra Österbotten utgör kärnan i sädgäsens häckning. De stora avstånden och de nästan ändlösa myrarna begränsar möjligheterna till frivilliga inventeringar i terrängen. Vi gjorde därför ett försök att kartlägga gässen med helikopter. På det viset går det fort att kartlägga stora arealer och myrar som är otillgängliga till fots.

Vi gjorde på förhand en kartläggning i terrängen av ruggningsplatserna på goda gäsmyrar för att testa tillförlitligheten hos inventeringen med helikopter. Inventeringarna gjordes i mitten av juli. Vi påträffade elva gäsflockar i terrängen. Nio av flockarna blev observerade från helikoptern medan de två övriga som redan var flygga kunde ha blivit räknade på någon annan överflygning.

Beträffande de här elva flockarna såg vi från luften mer än halvvannan gång så många gäss än vid inventeringen i terrängen. Dessutom observerades gäss på sex myrar som i terrängen hade bedömts vara utan. Den bästa taktiken visade sig vara ett överraskningsanfall på låg höjd utmed vattenbrynet där gässen ruggade. Det satte fart på dem.

Med helikoptern flög vi under tre morgnar i sammanlagt ungefär fjorton timmar. Av detta var 5-6 timmar effektivt arbete i luften över myrarna. Sammanlagt såg vi 22 flockar med 80-90 kullar, vilket totalt gör hela 490 gäss.

Blir metoden permanent?

Uppifrån gick det förvånansvärt lätt att få syn på gässen. På samma gång gjorde vi också en avsevärd mängd observationer av det övriga sjöfågellivet på myrarnas ytor med öppet vatten. Det är alltså genomförbart att med bestämda intervaller göra uppskattningar av den häckande stammen och produktionen av ungar på större områden om vi klassificerar myrarna inom inventeringsområdet och gör ett slumpartat urval som vi sedan flyginventerar. Resultatet generaliseras därefter klassvis för myrarnas totala areal. Metoden kan ge oss en mycket bättre helhetsuppfattning än vi hade förut av den häckande stammen och produktionen av ungar.

Stundtals fanns det lika mycket sjöfåglar i luften som i utländska dokumentärfilmer. Dessutom observerade vi glädjande många kullar av försvagade sjöfågelarter. De befintliga punkterna för par- och kullräkningar finns främst i södra och mellersta Finland och i näringsrika fågelvatten. De vidsträckta myrarna och vattendragen i norra och östra Finland ligger utanför inventeringarna av sjöfåglar. Även om fågeltätheterna är lägre på de här platserna än i fågelvattnen så kan de för flera arter vara det främsta häckningsområdet, tack vare den väldiga arealen. Helikopterinventeringen öppnar möjligheter att följa med populationerna och häckningsresultatet också för andra sjöfåglar.

Arbetet med att utveckla Finlands viltcentrals inventeringsförsök fortsätter. Syftet är att skapa en permanent inventeringsmetod som koordineras av Naturresursinstitutet, på samma sätt som den övriga produktionen av viltdata.

Stundtals fanns det lika mycket sjöfåglar i luften som i utländska dokumentärfilmer. Dessutom observerade vi glädjande många kullar av försvagade sjöfågelarter

Mikko Alhainen, specialplanerare, Finlands viltcentral

GOOSE PLATFORM

– internationella insatser för gässen

Flera års arbete med beredning och skrivande fördes till ett hedersamt avslut när partskonferensen för avtalet om bevarande av flyttande sjöfåglar i Afrika och Eurasien, AEWA, godkände den internationella förvaltningsplanen för taigasädgässen. Men det är nu som arbetet börjar på allvar!

■■■ Förvaltningen av taigasädgässen på flyttvägsnivå, bygger på förvaltningsområden som utgår från häcknings- och övervintningsområdena och populationsmålen för dessa. Den internationella förvaltningsplanen godkändes på AEWA:s partskonferens i mars i fjol.

Finland hör till det mellersta förvaltnings-

området, vilket är lika med den fennoskandiska häckningspopulationen. Fåglarna häckar i norra Sverige och Norge, i Finland och i nordvästra Ryssland, och övervintrar huvudsakligen i södra Sverige och östra Danmark.

Internationell reglering av jakten

Syftet med förvaltningen är att vända utvecklingen för taigasädgässen uppåt och lyfta vinterstammen i det mellersta förvaltningsområdet till mellan 60 och 80 tusen gäss. Överlevnadsgraden för de vuxna gässen och produktionen av ungar ska höjas och livsmiljöerna ska bevaras, skötas och istandsättas.

Den viktigaste åtgärden är att utveckla och verkställa en internationell och anpassad reglering av jakten. Vid anpassad beskatt-

ning dimensioneras den årliga avskjutningen efter stammens storlek och utveckling, och förvaltningens mål. I vårt land är den anpassade beskattningen i princip bekant från regleringen av jakten efter skogshöns och älg. För sädgässen utgör den internationella dimensionen och regleringen av jakten de största nyheterna.

Vid de senaste årens vinterinventeringar i Sverige och Danmark har det bokförts drygt 40 000 taigasädgäss och det finns tydliga indikationer på att vår stam har vänt uppåt. Den största förändringen under de senaste åren är den kraftiga begränsningen av jakten i Finland och Danmark. Vid det här laget borde resultaten bli fullt synliga när ungarna som överlevde det första året med begränsningar blir könsmogna. Nästa år har

Grunderna och metoderna för förvaltningen av de jaktbara sjöfåglarna och för regleringen av jakten överlappar i hög grad varandra. Vi uppnår avsevärda inbesparingar när vi inte behöver skapa en separat process för varje enskild art

Finland hör till det mellersta förvaltningsområdet, vilket är lika med den fennoskandiska häckningspopulationen

vi två årskullar som förhoppningsvis är större än förut och häckar, vilket kan innebära en tydlig vändning uppåt för arten.

Förvaltningsprogram för flera arter

I nordvästra Europa överlappar gässens rastplatser och övervintringsområden, och förvaltningens smärtpunkter i hög grad varandra. *European Multispecies Goose Management Platform* är AEWA:s nya verksamhetsprogram för koordinerad förvaltning av gåsstammarna. Målet är att med förvaltningsplanerna skapa och bevara livskraftiga och förnuftiga stammar av spetsbergsgås och taigasädgås, och att göra upp förvaltningsplaner för grågås och vitkindad gås.

Förvaltningsprogrammet för gåsstam-

marna är det första försöket i Europa med en reglering av jakten på flyttvägsnivå som omfattar flera arter. Skapandet av en förvaltning på flyttvägsnivå har alltså börjat på allvar. Inom ramarna för förvaltningen av gåsstammarna provkör vi verksamheten och utvecklar den, och utifrån erfarenheterna bygger vi sedan ut den till att omfatta fler arter. Grunderna och metoderna för förvaltningen av de jaktbara sjöfåglarna och för regleringen av jakten överlappar i hög grad varandra. Med verksamhetsprogrammet uppnår vi avsevärda inbesparingar när vi inte behöver skapa en separat process för varje enskild art.

Verksamhetsprogrammet har tre huvudaktörer. Beslutsfattandet sker i en internationell arbetsgrupp med representanter för de deltagande länderna och de viktigaste intressegrupperna. Som underlag för beslutsfattandet samlar en datacentral in inventeringsresultaten från de olika länderna och sammanställer ett sammandrag av dem och gör simuleringar av hur väl de tål jakt. Länderna som deltar i verksamhetsprogrammet svarar för framtagningen av inventeringsinformation för datacentralen och verkställer nationellt avskjutningen inom de internationellt avtalade ramarna.

När får vi börja jaga gäss?

Det är nödvändigt att reglera jakten på flyttvägsnivå för att vi här i Finland ska kunna jaga taigasädgås igen. Den första stora uppgiften för Goose Platform är just att skapa ett system för regleringen av jakten efter taigasädgås. Den här gåsen, som är en viktig viltfågel för oss, ligger nu i toppen på AEWA:s verkställighetslista!

I december hålls det första internationella mötet där det ska fattas beslut om grunderna för verkställandet av förvaltningsplanen för sädgåsen och jaktregleringen. Följande möte är preliminärt bestämt till juni nästa år.

Framtiden ser lovande ut för jakten efter taigasädgås, men ännu är det för tidigt att säga när gåsjakten kan börja. En förvaltningsplan är som en resplan. När planen är klar så startar man, samlar gänget i samma båt och lär sig ro i takt. I början kan det gå långsamt och bli bråk, och emellanåt stänker det över relingen, men där framme skymtar redan gåsmyren. I början tar vi det försiktigt och håller avskjutningen på en låg nivå, men när stammen har repat sig klarar den mera jakt.

Mikko Alhainen, specialplanerare, Finlands viltcentral
Juha Mäkimartti, fälftarbetare, Finlands viltcentral

NORDISK ALLIANS HEJDAR MÅRDHUNDEN

Ett evigt ställningskrig där vi också måste vara beredda på att bekämpa mårdhundar som har slunkit genom linjerna. De finländska jägarna har en avgörande ställning när det gäller att skydda Skandinavien mot invasionen av mårdhundar. Jakten efter den här främmande arten är topptrimmad, men ännu är slaget inte vunnet. Den utbildning, utrustning och kommunikation som uppgiften kräver får internationell finansiering.

■■■ Mårdhunden, denna främling från öster, erövrade södra Finland för flera decennier sedan och fortsatte bit för bit norrut för att nå Lappland på 00-talet. Sommaren 2006 observerades den första mårdhundskullen i Skandinavien, närmare

bestämt i Haparanda, vilket väckte Sverige och Norge: arten måste hejdas! Ingen i Skandinavien vill råka ut för samma öde som våtmarkerna i Södra Finland och utsättas för de sjukdomsrisiker som arten innebär, bland annat rabies och sorkens echinokock. På egen hand går det ändå inte att hejda mårdhunden – till det behöver vi ett nära samarbete mellan Finland, Sverige och Norge.

Effektiverad jakt lokalt ger internationella effekter

Avgörande för den effektiverade jakten efter mårdhund är att vanliga jägare ställer upp frivilligt. I de lappländska skogarna strövar varje höst tiotusentals kunniga jägare med sina utbildade hundar. Var och en av dem kan, när han eller hon stöter på en mårdhund, bidra

till detta värdefulla naturvårdsarbete. Jakten med fällor, bevakningen med viltkameror och den aktiva jakten med hundar som jägarna bedriver i sina hemtrakter är riktad och effektiv verksamhet.

Finlands viltcentrals fälftarbetare **Juha Mäkimartti** följer med läget med viltkameror och mårdhundar som har försetts med gps-halsband. Han ordnar kurser och stöder de frivilliga jägarnas verksamhet bland annat genom att erbjuda material för fällor och fällvakter, och viltkameror åt särskilt intresserade jägare.

Judasmetoden är ett effektivt sätt att lokalisera mårdhundar i trakter med gles population. Mårdhundarna vill inte vara ensamma utan lever i par. När en mårdhund har fångats levande och försetts med ett gps-halsband så leder den jägarna till sin

Jari Niskanen, Vastavalo

partner, som kan fällas, och Judas ger sig iväg för att hitta en ny partner.

Tack vare de frivilliga jägarna har vi nu mårhundsstammen i Lappland under kontroll. Nu gäller det att inte låta det gynnsamma läget glida oss ur händerna.

Avvärningsseger för svenskarna, normmännen lejer ut jobbet

Hos grannen i väster har svenskarna gått in på allvar för att hejda mårhundens och utplåna den spirande populationen. Ett team om sex yrkesjägare som har jobbat sedan 2009 har slipats till en fullfjädrad maskin för eliminering av mårhundar. Judasdjuren, viltkamerorna, de utbildade hundarna och allmänhetens observationer har gett resultat och mårhundarna är i det närmaste utplånade.

De här proffsens effektivitet är beundransvärd. I fjol gjordes i Sverige 54 observationer av mårhund av allmänheten, som kunde bekräftas. 93 procent av dem, det vill säga 50 individer, fälldes inom några veckor efter observationen. I somras blev man i Sverige tvungen att ta till hägnuppfödda mårhundar som judasdjur eftersom det inte hade gått att fånga tillräckligt med vildlevande.

När det gäller att förebygga olägenheterna med mårhund finns det en gyllene regel som säger att vi ska bekämpa arten innan den

För förebyggandet av olägenheterna med mårhund finns det en gyllene regel som säger att vi ska bekämpa arten innan den orsakar skador

orsakar skador. Normmännen arbetar förebyggande och bidrar med betydande summor till bekämpningen i södra och mellersta Lappland för att det inte ska etableras en stam i Norge som föryngrar sig.

Åland går med i kampen

Åland utgör en idealisk miljö för mårhundens mellan Finland och Sverige och arten har lyckats etablera sig i örikets natur.

De åländska myndigheterna och jägarna vaknade till insikt om mårhundsproblemet när ejderstammen störtök och jägarna rapporterade att de hade skjutit fler mårhundar än rådjur. Den genomsnittliga avskjutningen har redan överskridit tre mårhundar per kvadratkilometer.

Till Sverige är det inte mer än ett stenkast. Det är ett rent mirakel att mårhundarna ännu inte har tagit sig västerut över Ålands hav.

Bland ålänningarna har gnistan tänts för bekämpning av mårhundens. Tillsammans med de åländska jägarna bereder Ålands

landskapsregering inte bara en effektiviserad jakt utan också ett forskningsprojekt för att trygga mångfalden i den åländska naturen och fågelbeståndens livskraft. Det slutliga målet är att utplåna mårhundens.

Med förebyggandet som strategi

Enligt den nationella strategin för främmande arter ska vi försäkra oss om att skadliga främmande arter inte sprider sig i vårt land och fortsätter över gränserna. Vi ska också agera internationellt vid bekämpningen av sådana arter. Det nordiska mårhundsarbetet har sedan 2009 omsatt åtgärderna i strategin för främmande arter i praktisk handling.

I Torne älvadal finns ett utbyggt system för tidig varning med viltkameror och doftposter som ger oss information om mårhundsläget i området och möjliggör snabba insatser. Genom aktiv kommunikation och utbildning uppmuntrar vi frivilliga jägare till effektiva insatser mot mårhundarna.

Förebyggande åtgärder är det mest ekonomiska sättet att bekämpa mårhundensrelaterade olägenheter i Lappland och Skandinavien. Sverige, Norge och EU har till dags dato bidragit till finansieringen av mårhundsarbetet i Lappland med nästan 600 000 euro. Finlands viltcentral, jord- och skogsbruksministeriet och Forststyrelsen har tillsammans svarat för Finlands andel, som är lika stor.

Mårhundens går att hejda – men det kräver internationellt samarbete!

I Torne älvadal finns ett utbyggt system för tidig varning med viltkameror som ger oss information om mårhundsläget och möjliggör snabba insatser

■ Det arbete som jägarna i Lappland och projektpersonalen uträttat har sannolikt varit avgörande för att bara ett fåtal mårhundar har kunnat vandra från Finland till Norge. Bekämpningen av den här främmande arten i vildmark med gles bebyggelse utgör en rejäl utmaning som de har hanterat exemplariskt.

Erik Lund, Seniorrådgiver, Norska miljödirektoratet

■ Vid bekämpningen av en främmande art som mårhundens, som sprider sig hastigt, är det absolut nödvändigt med internationellt samarbete. I Sverige finns det bara en liten isolerad mårhundspopulation kvar, vilket vi i hög grad har den effektiva finska förvaltningen att tacka för. Samarbetet som inleddes med projektet MIRDINEC LIFE+ har varit en framgång.

Fredrik Dahl, Svenska jägareförbundet och Sveriges lantbruksuniversitet

Mikael Luoma, jaktchef, Finlands viltcentral

VARGREVIRENS SAMARBETSGRUPPER ÄR AKTIVA

I förvaltningsplanen för vargstammen ingår 59 olika åtgärder och 9 projekt för att utveckla förvaltningen av stammen. Ett av de viktigaste projekten handlar om revirsarbetsgruppernas verksamhet - de ska arbeta för åtgärder på lokal nivå.

■■■ Vargförvaltningsplanen blev färdig 2014. På de lokala vargmöten som då ordnades och på de internetforum där beredningen av förvaltningsplanen diskuterades föreslogs att det skulle grundas lokala arbetsgrupper för vargreviren. Som det viktigaste skälet anfördes den lokala aspekten. Ortsborna är bäst lämpade att avgöra vilka åtgärder som behövs för att samexistensen med vargarna ska fungera. I slutet av 2015 och i början av innevarande år grundades sammanlagt 20 lokala samarbetsgrupper i olika vargrevir.

Samarbetsgrupperna ska bestå av lokala organisationer och privatpersoner med olika åsikter. Både näringslivet, fritiden och naturskyddet är representerade. Med ett brett samarbete minskar vi på meningsskiljaktigheterna och gynnar skötseln av vargpopulationen i området. De som bor i ett vargrevir sätter själva ihop

Flera av samarbetsgruppernas åtgärder handlar om att ta fram vargdata och sprida informationen, men de har också börjat jobba med attitydfostran om vargen

Pentti Sormunen, Västavalo

sin samarbetsgrupp och denna fungerar helt på frivillig bas. Detta förringar på intet vis värdet av deras arbete. Grundandet av arbetsgrupper skapar större möjligheter än vi har haft förut att hitta lösningar som inte går ut på att döda vargar.

Verksamheten i vargreviren har kommit aktivt igång. Flera samarbetsgrupper har hållit möten regelbundet där de har både förankrat åtgärder och slagit fast konkreta åtgärder som ska verkställas. Flera av åtgärderna handlar om att ta fram vargdata och sprida informationen. Det är särskilt viktigt att informera allmänheten om den verksamhet som kontaktnätet för de stora rovdjuren bedriver och om de ingående aktörerna, men samarbetsgrupperna har

också börjat jobba med attitydförändringen om vargen. Flera arbetsgrupper kommer att jobba för ett utökat samarbete med andra organisationer med varganknytning, för att skapa mera öppenheten och förtroendet. Ortsborna är aktiva och intresserade av att utveckla vargförvaltningen i "sina" revir och spridningen av information om vargen.

Som ett föredömligt exempel på spridning av varginformation kan nämnas samarbetsgruppen Raseborg-Salo, som höll en vargkurs för orsborna med finska och svenska rovdjursexperter som föreläsare.

Som helhet betraktat har verksamheten med revirsamarbetsgrupper kommit exemplariskt i gång. Verksamheten har

av utomstående kritiserats uttryckligen för att man på lokalnivå inte får fatta beslut om att fälla vargar. Men det har undgått kritikerna att utgångspunkten inte är att utplåna vargflockarna utan att jobba för en samexistens. Vi ska således ta ett bredare grepp om problematiken och betrakta den stamvårdande jakten som en åtgärd bland flera.

Finlands viltcentral har stött samarbetsgruppernas verksamhet och kommer att fortsätta göra det. En samarbetsgrupps faktiska verksamhet är dock väldigt beroende av de lokala aktörernas aktivitet och vilja att delta i arbetet med att utveckla förvaltningen av vargstammen. ●

FINNS ATT GÖRA

– hälften av åtgärderna verkställda

■ Bland åtgärder som ingår i förvaltningsplanen finns uppgifter för de olika organisationerna; jord- och skogsbruksministeriet, Naturresursinstitutet, Finlands viltcentral, Livsmedelssäkerhetsverket Evira, polisen, jaktvårdsföreningarna och jaktföreningarna. Av de 59 åtgärder i förvaltningsplanen håller i detta nu 30 stycken, det vill säga hälften, på att realiseras. Till de största helheterna som har realiserats hör spridningen av varginformation, förebyggandet av vargskador och åtgärder i anslutning till uppföljningen av vargstammen. Likaså har åtgärder för att utveckla samarbetet och förtroendet verkställts. Däremot kräver åtgärder med anknytning till det olagliga dödandet av vargar fortsättningsvis aktiv förankring.

Det olagliga dödandet

AVGÖRS LOKALT

■ Beträffande det olagliga dödandet av vargar ingår det i förvaltningsplanen åtgärder för både myndigheter och lokala aktörer. På lokalplanet spelar både jaktvårdsföreningarna och jaktföreningarna en viktig roll när det gäller att förebygga olagligheter. Det gäller att skapa en negativ atmosfär kring det olagliga. Med en aktiv bekämpning av olagligheterna och informationsspridning på lokal nivå blir det inget utrymme kvar för olagligheter. Dessutom behövs det informationsspridning från lokalplanet uppåt till de övervakande myndigheterna och därigenom ökad övervakning. Viltförvaltningen har i uppgift att stöda, informera och producera material som hjälper aktörerna på lokalplanet.

Jani Kõrhämö, jaktchef, Finlands viltcentral

Massor med INFORMATION OM ÄLGEN

När det gäller insamlingen av älgdata och utnyttjandet av den här informationen har vi uppgraderat till en ny tidsålder. Jägarna och deras föreningar kan sköta alla ärenden i anslutning till älgjakten elektroniskt i nättjänsten Oma riista med tillhörande mobilapplikation. Och på motsvarande sätt hålls de uppdaterade i realtid om hur älgjakten framskrider och hur jakten påverkar älgstammens struktur.

■ ■ ■ Den elektroniska ärendehanteringstjänsten Oma riista har fått ett så gott mottagande bland jägarna att det är rent ut sagt häpnadsväckande. I början av innevarande älgjaktssäsong hade redan ungefär 75 procent av de föreningar och jaktlag som jagar älg börjat använda tjänsten. Det digitala informationsutbytet gagnar oss alla.

Oma riista infriar förhoppningarna

För några år sedan när förvaltningsplanen för älgstammen i vårt land bereddes gjordes det utredningar och man hörde i stor skala både jägare och intressegrupper med anknytning till älgen om deras syn på hur förvaltningen av älgstammen borde utvecklas.

En förhoppning som då var gemensam för alla grupper var att insamlingen av data om älgobservationer och fällningar skulle ligga närmare realtid och att vi skulle kunna utnyttja den ackumulerade rumsliga informationen. Det framfördes önskemål om att kunna följa med informationen som ackumuleras under jaktsäsongen så nära realtid som möjligt.

Med den nya tjänsten kan vi infria förhoppningarna och till och med överträffa dem.

I tjänsten Oma riista kan registrerade och identifierade användare enkelt anmäla fällda älgar och anteckna älgobservationer som har gjorts under jakten. Tjänsten ersätter de separata avskjutningsanmälningarna och älgobskorten som användes förut.

Det är meningen att informationen ska skrivas in efter varje jakttag eller veckoslut på jakt. Tjänsten är tillgänglig i sin helhet på en dator, men därutöver kan jägarna på plats i terrängen skriva in fällningar och observationer i Oma riista-appen i smarttelefonen. Efter jakttagan sammanställer jaktledaren informationen och godkänner de slutliga anteckningarna.

Det går också att anmäla ett jaktlags

Det ger oss mera tid för att informera om avskjutnings-planerna och instruera dem som ansöker om jaktlicens

Tuomas Heinonen

fällningar och observationer på ett älginformationskort av papper efter avslutad jakt, men då införs informationen i Oma riista med en fördröjning och vi förlorar fördelarna med det elektroniska systemet.

Tjänsten utvecklas användarvänligt

Tjänsten Oma riista har en hel del egenskaper som är nyttiga för användaren och som ersätter tidigare moment som måste göras för hand och obligatoriska anmälningar.

Föreningar kan rita in sitt jaktområde på en elektronisk karta och utse jaktledarna för varje älggrupp. Det går också att bjuda in föreningens medlemmar till tjänsten. Införda anteckningar och gällande jaktområde blir då tillgängliga för dem. I tjänsten går det också att skriva ut en karta över föreningens jaktom-

råde inklusive en förteckning över ingående fastigheter. Det går också enkelt att överföra jaktområdet till hundpejlens program.

Dessutom går det i tjänsten att fördela de beviljade jaktlicenserna på olika älgindivider enligt givna avskjutningsrekommendationer. För tjänsten utvecklas det också egenskaper som underlättar kommunikationen för föreningarna.

Till det viktigaste i tjänsten hör att ge användarna information av hög kvalitet i retur. Rapporterna som Naturresursinstitutet skriver uppdateras automatiskt i tjänsten Oma riista. Där går det att följa med hur avskjutningen och observationerna utvecklas och det går att jämföra siffrorna med tidigare år.

Inom en förening är all inskriven information tillgänglig för medlemmarna. I en samlicens visas också de andra föreningarnas

fällningar, men någon detaljerad observationsinformation läggs inte ut. För medlemmarna i ett älgjaktlag visar tjänsten rapporterna för ett större område, exempelvis ett älgshållningsområde. På det viset går det att följa med hur de uppställda målen för avskjutning och struktur uppfylls.

Älginformationens tillgänglighet ökar också för allmänheten eftersom det går att läsa data om jakten och stammen på regionnivå i nättjänsten riistahavainnot.fi.

Informationen gör avskjutningen ansvarsfullare

Ett av målen i förvaltningsplanen är att öka flexibiliteten i regleringen av älgstammen så att vi med hjälp av informationen som samlas under jakten kan precisera avskjutningen och strukturen enligt det faktiska älgläget.

För varje älgförvaltningsområde har det ställts upp mål för älgstammens storlek och struktur, och utifrån dem har det formulerats avskjutningsrekommendationer, bland annat för andelen tjurar av samtliga fällda vuxna älgar. Med hjälp av den lägesinformation som nu samlas in kan man i föreningarna fatta beslut om användningen av de så kallade banklicenserna eller på något annat sätt styra jakten kvantitativt och kvalitativt inom ett samlicensområde.

De här arrangemangen som ökar flexibiliteten i regleringen av stammen får nu en bättre faktabas än förut.

Genom insamlingen av elektronisk älginformation blir materialet också tillgängligt för viltforskningen i realtid, vilket gör det möjligt att analysera stamuppskattningarna snabbare än förut. Dessutom blir informationen exaktare när observationerna och fällningarna anmäls med sin position.

Både granskningen av hur målen har uppfyllts som görs på våren och älgavskjutningsplaneringen som görs följande höst bygger på de uppskattningar av stammen som viltforskningen har gjort. Hädanefter blir det möjligt att utvidga tidtabellen för avskjutningsplaneringen efter hand som uppskattningarna blir tillgängliga tidigare. Det ger också mera tid för att informera om planerna och instruera dem som ansöker om jaktlicens.

En förhoppning som för några år sedan var gemensam för alla grupper var att insamlingen av data om älgobservationer och fällningar skulle ligga närmare realtid och att vi skulle kunna utnyttja den ackumulerade rumsliga informationen. Nu kan vi infria förhoppningarna och till och med överträffa dem.

Oma riista

Adressen till nättjänsten Oma riista är oma.riista.fi. Apparna kan laddas ner i appbutikerna och kostar ingenting.

Klaus Ekman, kommunikationschef, Finlands viltcentral

JAKTEN HÄMTAR PENGAR TILL LANDSBYGDEN

Kuva-Plugi

Kuva-Plugi

Även ute i Europa har man insett att det är väldigt viktigt att bestämma det ekonomiska värdet på vilthushållningen. Likaså är jaktens, det vill säga vilthushållningens, många välfärdseffekter högaktuella. Vi ska kunna påvisa jaktens synnerligen stora betydelse för både ekonomin och naturvärden. Nuförtiden är ju vilthushållningen mediesexig biohushållning i sin ursprungligaste form!

■ ■ ■ Den europeiska unionens stödsystem för lantbruket har många former och är omfattande, men stödet för vilthushållningen är obefintligt. Trots att vilthushållningen har förmågan att skapa välbehövliga arbetstillfällen på landsbygden i hela Europa.

Inledningsvis krävs det på EU-nivå en medvetenhet om att vilthushållningens betydelse för penningflödet på landsbygden är betydande. Därefter ska det skapas enhetliga utvärderingsmetoder för hela Europa för att uppskattningarna ska bli jämförbara.

EU-parlamentet och en grupp som sorterar under parlamentet, "*Biodiversity, Hunting, Conservation*" ordnade den 27 september i år en konferens i Bryssel, kallad *The Economic Value of Hunting*. Där lades för första gången fram siffror på vilthushållningens och jaktens ekonomiska värde i Europa.

16 miljarder euro

Liksom hos oss här i Finland när Naturresursinstitutet och Finlands viltcentral i våras presenterade sin gemensamma förstudie så var även siffrorna som presenterades i Bryssel väldigt ungefärliga och byggde i hög grad på de summor som jägarna direkt spenderar på jakten.

På konferensen presenterade **Michl Ebner**, president för FACE, det vill säga sammanslutningen för EU-ländernas jägargorganisationer, resultaten av de uppskattningar av vilthushållningens värde som har gjorts i olika länder. Siffrorna var imponerande. En försiktig uppskattning av vilthushållningens värde, det vill säga den summa pengar som jägarna direkt spenderar på jakten, uppgår enligt de här beräkningarna till cirka 16 miljarder euro.

Den europeiska jägaren spenderar årligen i genomsnitt 2 400 euro på sin jakt. Av summan går 30 procent till jakthundarna, 25 procent till transporter och resor, 15 procent till arenden och licenser, 11 procent till vapen och resterande 19 procent till

annat. Spannet är visserligen stort: Enligt Naturresursinstitutets förstudie lägger en finländsk jägare ut 1 113 euro om året medan hans tyska kollega spenderar 4 340 euro.

Vilket är då värdet på det frivilligarbete och naturvårdsarbete som jägarna gör? Detta utgör ju självfallet också en väsentlig del av välfärden på landsbygden. Faces president Ebner lyfte fram en nyligen gjord fransk undersökning som ger vid handen att värdet på jägarnas frivilligarbete också uppgår till cirka 16 miljarder euro. Det vill säga att en grov uppskattning av vilthushållningens totala värde i Europa landar på drygt 32 miljarder euro.

Det här innebär en avsevärd ekonomisk vitaminspruta för landsbygden som ju i allmänhet lider av utflyttning och brist på arbetstillfällen.

102 000 årsverken

Enligt beräkningarna uppgår vilthushållningens sysselsättande verkan på europeisk nivå till drygt 102 000 årsverken. I den här siffran ingår arbetstillfällen med direkt anknytning till vilthushållningen, som tillverkning av och handel med vapen och utrustning, yrkesviltvårdare och yrkesjägare, och personer som jobbar med jakthundar.

I siffran ingår alltså inte någon uppskattning av den mängd frivilligarbete som görs. Enligt den franska undersökningen som Michl Ebner citerade görs det i Frankrike 57 000 årsverken frivilligarbete inom vilthushållningen. Detta innebär att varje jägare gör i genomsnitt 76 timmar frivilligarbete om året.

Här i vårt land har ingen ännu beräknat omfattningen av jägarnas frivilligarbete inom vilthushållningen och naturvärden, men under innevarande höst kommer Naturresursinstitutet och Finlands viltcentral att kartlägga mängden frivilligarbete. Hittills är det bara mängden frivilligarbete i jaktvårdsföreningarna som har beräknats, och det uppgår till cirka 360 årsverken. ●

EU-parlamentet ordnade i september en konferens i Bryssel där det för första gången presenterades siffror på vilthushållningens och jaktens ekonomiska värde i Europa

Jarkko Nurmi, vilthushållningschef, Finlands viltcentral

VILTKONCERNEN ARBETAR INTERNATIONELLT

Det är den offentliga viltkoncernen som planerar och koordinerar det internationella samarbetet. Dit räknas de aktörer inom jord- och skogsbruksministeriets förvaltningsområde som har uppgifter med anknytning till viltet eller vilthushållningen.

■ ■ ■ För den strategiska planeringen av vår vilthushållning behöver vi förmågan att kunna förutse internationella utvecklingstrender. För att lyckas krävs det att vi bygger nätverk och deltar i internationella organisationers och intressegruppers verksamhet. Dessutom krävs det samarbete och informationsutbyte på hemmaplan med bland annat miljöförvaltningen. För vilthushållningen i vårt land är det också viktigt att vi försöker påverka tolkningen och tillämpningen av direktiv.

Vilthushållningen i vårt land är hållbar och ansvarsfull, och förvaltningsbesluten bygger på färsk och vetenskaplig viltinformation - det här budskapet försöker vi framledes sprida ännu effektivare, även till intressegrupper och aktörer i utlandet. Vår verksamhet inkluderar modeller för hållbara verksamhetssätt och sådana är mycket efterfrågade också nere på kontinenten.

Strategisk arbetsfördelning

I vårt land vilar huvudansvaret för upprätthållandet av viltbranschens internationella nätverk av tradition på jord- och skogsbruksministeriet, men eftersom det hela tiden blir mera

Jarkko Nurmi

Mötena för den europeiska unionens viltförvaltningschefer är en ny samarbetsform för den internationella verksamheten, där en representant för Finlands viltcentral har deltagit.

arbete så behöver vi en ny arbetsfördelning inom den offentliga viltkoncernen för att öka arbetets slagkraft.

Till den offentliga viltkoncernen hör enheten för vilt och fiske vid jord- och skogsbruksministeriet, Finlands viltcentral, Naturresursinstitutet, Forststyrelsens jakt- och fisketjänster samt Livsmedelssäkerhetsverket Eviiras forskningsenhet för fisk- och vilthälsa. Finlands viltcentral deltar i det internationella samarbetet som representant för finska staten.

Viltkoncernens internationella verksamhet kommer i sin helhet att byggas ut genom omorganisering och en ny strategi för det internationella. Vi kommer att ta hänsyn till

de nya kraven vid nyrekryteringen. Ansvarspersoner kommer att utses för de internationella avtalen och de viktigaste områdena och organisationerna.

Viltkunnande och naturvård exportartiklar

Exemplen som vi hämtar från vår vilthushållningsvardag väcker ofta förvåning bland våra samarbetsparter utomlands. Den vanligaste frågan gäller omfattningen och kvaliteten på vårt viltvetande. I många länder kostar det väldigt summor att ta fram viltdata och uppskattningar av viltstammarnas storlek och struktur. I vårt land är det jägarna som inventerar viltet på

I många länder kostar det väldigt summor att ta fram viltdata och uppskattningar av viltstammarnas storlek och struktur. I vårt land är det jägarna som inventerar viltet på talko och tar fram informationen för forskningen

■ *Samarbetet måste utökas, i synnerhet samarbetet om förvaltningen av de viltstammar som är gemensamma för flera länder och som rör sig över gränser. För att detta ska lyckas är det nödvändigt att också jakten och skötseln planeras gemensamt. Finland har kraftfullt stött bland annat beredningen av den internationella förvaltningsplanen för taigasädgäsen. Planen har nu godkänts på partskonferensen för avtalet om bevarande av flyttande sjöfåglar i Afrika och Eurasien, och det är dags att omsätta planen i handling. Vi bär alla ansvar för denna gemensamma viltstam!*

Janne Pitkän, överinspektör, jord- och skogsbruksministeriet, naturresursavdelningen, enheten för vilt och fiske

Jyrki Sahinoja, Vastavalo

Våra förvaltningsplaner för de olika viltarterna och de praktiska projekten i anslutning till planerna har fått positiv uppmärksamhet utomlands

talko och tar fram informationen för forskningen.

Även förvaltningsplanerna för de olika viltarterna och de praktiska projekten i anslutning till planerna, där avsikten är att vårda småviltets livsmiljöer, har fått positiv uppmärksamhet utomlands. Det finns inte många länder där viltfolket har realiserat exempelvis Life+ -projekt i samma omfattning som här i vårt land. Det nordiska mårhundprojektet och projektet Hembygdsvätmark har utgjort direkta svar på problemen med krympande livsmiljöer och främlingarna mink och mårhund. De här sakerna är rykande aktuella i hela Europa.

Färska verksamhetsmodeller och element som känns attraktiva också utomlands finner vi i den uppdaterade förvaltningsplanen för vargen där den sociala hållbarheten är ett prioriterat tema. På den Europeiska unionens möte för viltförvaltningschefer som hölls i juni framgick det tydligt att detta är viktigt. I bland annat Frankrike och Tyskland blir vargarna fler och sprider sig i detta nu från bergstrakterna till områden med tätare bebyggelse.

Vår senaste framgång vad beträffar praktisk tillämpning av inhemsk viltinformation handlar om Oma riista och ärendehanteringstjänsten för älgdata. Funktionen stöder den praktiska styrningen av älgjakten och snabbar upp uppskattandet av älgstammens storlek och avskjutningsplaneringen, och gör dem flexibla.

För viltet

Tidningen För Viltet som ges ut av Finlands viltcentral berättar om förvaltningsplanerna för viltet; deras bakgrund, hur planerna framskrider och resultaten. Även viltpolitiska aktualiteter behandlas. För Viltet vänder sig dels till intressegrupperna som är knutna till Finlands viltcentral och dels till alla andra som är intresserade av viltpolitik.

Förvaltningsplanerna stakar ut riktlinjerna och formulerar målen för förvaltningen av viltstammarna på lång sikt. Jord- och skogsbruksministeriet leder arbetet och fastställer planerna som Finlands viltcentral har berett. I arbetet ingår två omgångar med regionala samråd. Riksviltrådet och de regionala viltträden deltar i arbetet genom att jämföra samman parternas uppfattningar. Privatpersoner kan delta i processen och påverka beredningen av förvaltningsplanerna vid öppna samråd för intressegrupper och allmänhet.

Finlands viltcentral

viltet.fi

Rådgivning

029 431 2001

asiakaspalvelu@riista.fi

Registratorskontor

kirjaamo@riista.fi

Sompiovägen 1, 00730 Helsingfors

